

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: Š. Ž., zast. JUDr. Alenou Mrlinovou, advokátkou, AK Ostrava – Zábřeh, Výškovická 122, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, Praha 5, Křížová 25, o invalidní důchod, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2002, č. j. 17 Ca 304/2001 – 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě jako soud 1. stupně potvrdil dvě rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 8. 2001 č. xx, a to pod čísly I a II. Rozhodnutím č. I. byl odňat žalobci od 14. 9. 2001 plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 v platném znění a rozhodnutím č. II byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 cit. zákona.

Žalobce (dále stěžovatel) proti tomuto rozsudku podal odvolání k Vrchnímu soudu v Olomouci v němž uvedl, že si vzpomněl, že pracoval na Slovensku jako vedoucí přidružené výroby, kde se staral o fakturaci a popis práce a předkládá tak potvrzení slovenské pojišťovny (Sociálna poisťovňa) a doklady, jež dosvědčují další odpracované roky. Vrchní soud v Olomouci dopisem z 16. 12. 2002 stěžovatele poučil o tom, že pokud nebude o věci rozhodnuto do 31. 12. 2002, bude ze zákona zastavena, avšak lze do 31. 1. 2003 podat proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel tak učinil dne 27. 1. 2003 a poté

mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů, a to na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2003. Kasační stížnost byla doplněna podáním ze dne 15. 5. 2003, a to tak, že po vydání napadeného rozsudku byl předložen evidenční list důchodového zabezpečení, ze kterého vyplývá, že byl stěžovatel v letech 1988 až 1990 zaměstnancem Místního národního výboru v Makově a odpracoval tam celkem 661 dnů. Z toho je zřejmé, že splnil podmínku pěti let pojištění a že má na přiznání invalidního důchodu nárok. Bylo tedy navrženo, aby rozsudek soudu 1. stupně byl zrušen.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že rozhodnutí č. I ze dne 16. 8. 2001 odnímá stěžovateli plný invalidní důchod ode dne 14. 9. 2001 a v odůvodnění poukazuje na rozhodnutí II z téhož data, jimž byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod. V odůvodnění je uvedeno, že se tak děje podle posudku a doplňujícího posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 27. 4. 2000 a 24. 4. 2001, neboť podle něj se stal žalobce plně invalidním od 1. 8. 1998. Avšak doba pojištění potřebná pro nárok na plný nebo částečný invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let činí 5 roků, přičemž potřebná doba pojištění se zjišťuje z období před vznikem plné nebo částečné invalidity a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků započítaných zpětně před vznikem plné nebo částečné invalidity. Avšak v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. v době od 23. 7. 1988 do 22. 7. 1998 získal stěžovatel pouze 3 roky a 155 dnů pojištění. Proto byla žádost o plný invalidní důchod zamítnuta. Soud 1. stupně po provedeném ústním jednání obě rozhodnutí žalované potvrdil, když vyšel z právního a skutkového stavu zjištěného ke dni vydání napadeného rozhodnutí; z obsahu spisu je patrné, že naposledy pracoval do června 1994, poté odešel na Slovensko za svým bratrem, který jej podporoval a živil a nebyl nikde v zaměstnání, ani veden jako uchazeč na tamním odboru sociálních věcí ani na úřadu práce a byl živěn svými příbuznými do roku 1992. Od března 1993 je veden na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, takže v posledních deseti letech počítaných zpětně od července 1998, tj. od července 1988 nebyl zaměstnán ze zdravotních důvodů, a tak má započteno pouze 3 roky a 155 dnů. Z těchto skutečností pak soud 1. stupně vyšel a pokud jde o právní hodnocení, poukázal zejména na ust. § 40 zák. č. 155/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Stěžovatel neupřesnil důvod podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, zda totiž vytýká soudu právní nebo skutkové vady, resp. zda by nezákonnost spočívala v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejících řízeních či zda jde o vady řízení na straně správního orgánu. Ovšem podle obsahu námítky jde v každém případě o situaci, kdy Nejvyšší správní soud je vázán ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, nepřihlíží. Nepochybně jde tak o *novum*, jestliže předkládá stěžovatel soudu další listiny, jež mají dokladovat jeho pracovní aktivitu, která by vyjádřeno počtem odpracovaných dnů měla vliv na splnění podmínek pro zjištění potřebné doby pojištění, aby bylo možno invalidní důchod přiznat.

Podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán jednak rozsahem kasační stížnosti, jednak důvody kasační stížnosti. V daném případě soud nezjistil, že by řízení před soudem 1. stupně zakládalo zmatečnost nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé nebo že by bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné; nejde samozřejmě ani o rozhodnutí nicotné. Za té situace zůstává jediný bod kasační stížnosti, k němuž však Nejvyšší správní soud podle zákona přihlídnout nemůže, totiž nová skutečnost, uplatněná po té, kdy bylo napadené rozhodnutí již vydáno.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nemohl dospět k jinému závěru, než-li posoudit kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout. Tato skutečnost nebrání stěžovateli, aby o dávku důchodového pojištění požádal znovu a u České správě sociálního zabezpečení pak předložil veškeré doklady, tedy i dodatečně získané. Protože stěžovatel neměl v tomto řízení úspěch, uplatní se ust. § 60 odst. 2 s. ř. s., pokud jde o náhradu nákladů řízení, neboť ve věci důchodového pojištění na ně nemá úspěšný žalovaný nárok.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. 4. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu